

1 מיתכבי, שנינו בברייתא, רבן שמעון בן גמליאל אומר, התינוקות
 2 של בית רבן – הילדים הלומדים בבית רבם, היו מסדרין את
 3 פְּרָשְׁוֹתֵיהֶן בליל שבת, וְקוֹרְיִין לְאוֹר הַנֵּה, ומשמע שמותרים לקרוא
 4 את כל הפרשה לאור הנר, ולא רק את ראש הפרשה.
 5 מתרצת הגמרא: אִי בְּעֵית אִימָא – אם תרצה אמור לפרש את
 6 הברייתא, שאין הכוונה שהיו מסדרים את כל הפרשה, אלא רק
 7 רֵאשֵׁי פְּרָשְׁוֹתֵיהֶן, וכדברי רבה בר שמואל. וְאִי בְּעֵית אִימָא – ואם
 8 תרצה אמור לפרש את הברייתא, שבאמת סדרו את כל הפרשה,
 9 וְשֵׁנִי – שונה הדבר בתינוקות של בית רבן, הוֹאִיל וְאִימָת רַבָּן
 10 עֲלֵיהֶן, ואף בחול אינם פושטים ידם לשום דבר שלא על פי רבם, לֹא
 11 אֶתִּי לְאֶצְלוּיִי – לא יבואו להטות את הנר, ולכן מותר להם לקרוא
 12 לאורו.
 13 שנינו במשנה: פְּיוּצָא בּוּ לֹא יֵאכֵל הַזֵּב עִם הַזֵּבָה עִם הַרְגֵל עֵבִירָה.
 14 הגמרא מביאה ברייתא המדייקת מדברי המשנה את גודל הטהרה
 15 שנהגה בישראל: תִּנְיָא בְּרֵייתָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזָר אָמַר, בּוּא
 16 וְיֹאֵה עַד הַיֶּזֶק פְּרָצָה – וגברה) הַטְּהָרָה בְּיִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא שְׁנִינוּ
 17 בְּמִשְׁנָה לֹא יֵאכֵל הַטְּהָוֹר עִם הַטְּמֵאָה מִפְּנֵי הַרְגֵל עֵבִירָה, כִּיּוֹן שְׁלֹא
 18 הוֹצֵרְכוּ לְגוֹרוּ עַל כֵּךְ, שֶׁכֵּן אָף אֶת הַחוּלְטִין אֲבָלוּ בְּטַהֲרָה, וּמַעֲצָמָם לֹא
 19 הָיוּ אוֹכְלִים עִם נְשׁוּתֵיהֶם בְּיָמֵי טוּמְאָתָן, שְׁלֹא יִטְמְאוּ אֶת מַאֲבִלְהֶם,
 20 אֲלֵא שְׁנִינוּ רַק לֹא יֵאכֵל הַזֵּב עִם הַזֵּבָה מִפְּנֵי הַרְגֵל עֵבִירָה,
 21 שֶׁכִּשְׁהוּא טִמָּא אֵינוֹ נִמְנַע מִעֲצוּמוֹ מֵלֹאכֹּל עִמָּה, וְרַק בְּאוֹפֵן זֶה
 22 הוֹצֵרְכוּ לְגוֹרוּ.
 23 הגמרא מביאה את המשך הברייתא: פְּיוּצָא בּוּ גוֹרוּ חֻכְמִים, שְׁלֹא
 24 יֵאכֵל זֵב פְּרוּשׁ – האוכל חולין בטהרה עִם זֵב עִם הָאָרֶץ, שְׁמָא בְּכֵךְ
 25 יִרְגְּלוּ אֶצְלוּ – יהא זוב הפרוש רגיל אצל עם הארץ.
 26 הגמרא מבארת מהו חשש זה. מקשה הגמרא: וְכִי פְּרָעִילוּ אֶצְלוּ מָאִי
 27 הָיוּ – מה בכך שמרגילו אצלו, איזה מכשול עלול להיות מכך.
 28 מתרצת הגמרא: אֲלֵא אִימָא – אמור בברייתא, שהחשש הוא שְׁמָא
 29 יֵאכְלִינוּ דְּבָרִים טְמֵאִין. מקשה הגמרא: אִמּוּ זֵב פְּרוּשׁ לֹא דְּבָרִים
 30 טְמֵאִין אֲכִיל – וכי זב פרוש אינו אוכל דברים טמאים, הרי כל מה
 31 שנוגע בו נטמא. לכן מתרצת הגמרא: אֲמַר אַבְיִי, צָרִיךְ לומר שטעם
 32 האיסור לאכול עם עם הארץ, משום גְּזִירָה שְׁמָא יֵאכְלִינוּ דְּבָרִים
 33 שְׁאִינָן מְתוּקִין דְּעִינּוּ שְׁלֹא הוֹפְרֵשׁוּ מֵהֶם מַעֲשֵׂרוֹת. שיטה אחרת
 34 בביאור החשש שבברייתא: וְרָבָא אָמַר, אִין לְגוֹרוּ שְׁמָא יֵאכְלִינוּ עִם
 35 הארץ דברים שאינם מתוקנים, כִּיּוֹן שְׁרׁוּב עִמֵי הָאָרֶץ מַעֲשֵׂרִין הֵן,
 36 וחכמים הם שגורו שלא לאכול מהם בלא לעשר, וכִּיּוֹן שְׁהִיא גְּזִירָה
 37 מִדְּרַבְּנָן, אִין גּוֹזְרִים גְּזִירָה לְגוֹזְרָה. אֲלֵא הַחֲשָׁשׁ הוּא, שְׁמָא יֵהָא
 38 הַפְּרוּשׁ רְגִיל אֶצְלוּ, וְיֵאכְלִינוּ דְּבָרִים טְמֵאִין אָף בְּיָמֵי מְהַרְתּוּ שֶׁל
 39 הַפְּרוּשׁ.
 40 הגמרא מביאה ספק בדין הרחקת נדה מבעלה: אֵיבֵעָא לְהוּ –
 41 נסתפקו בני הישיבה, נְדָה מְהוּ שְׁתִּישָׁן – האם מותר לה לישון עם
 42 בְּעֵלָהּ בְּמִטָּה אַחַת, כְּשֶׁהִיא בְּכַנְדָּה וְהוּא בְּכַנְדָּה, האם יש בזה חשש
 43 שְׁמָא יבואו לידי עבירה, או שמא אין חשש באופן זה, כִּיּוֹן שִׁישׁ הֵיכֵר
 44 שלבושים בבגדיהם המזכירים להם את האיסור.
 45 הגמרא רוצה לפשוט את הספק: אֲמַר רַב יוֹסֵף, תָּא שְׁמַע רֵאיה
 46 לפשוט את הספק, ששנינו במשנה (חולק דף 107), הַעוֹף עוֹלָה – מותר
 47 להניחו עם הַגְּבִינָה – בסמוך לגבינה על השלחן שאוכל עליו, וְאִינוּ
 48 נֵאכֵל יחד עם גבינה, שגורו חכמים שמא יבוא לאכול עמה בשר
 49 בהמה ואסור מן התורה, דְּכָרִי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, בֶּשֶׁר
 50 עוֹף לֹא עוֹלָה עִם גְּבִינָה עַל הַשּׁוֹלְחָן, וְלֹא נֵאכֵל עִמָּה. ומבואר
 51 שלבית הלל גזור שלא להעלותם יחד על השולחן, שמא יבוא
 52 לאוכלם יחד. ואף כאן יש לאסור לנדה ובעלה לשכב במיטה אחת,
 53 שמא יבואו לידי עבירה.
 54 הגמרא דוחה ראייה זו: שְׁאִינֵי הָתָם – שונה הדבר שם בהעלאת עוף
 55 עם גבינה על השולחן, משום דְּלִיבָא – שאין דיעות של שני בני אדם
 56 שזיכרו זה לזה להזהר מהאיסור, אך לענין שכיבת נדה ובעלה
 57 במיטה, הרי יש דעות של שני בני אדם, ואם אחד מהם ירצה בשגגה

לעבור עבירה, השני יזכיר לו. ומביאה הגמרא ראייה לדחייה זו: הֲכִי
 נִמְי מִסְתַּבְּרָא דְּהִיבָא דְּאִיבָא דִיעוֹת שְׁאִינֵי – כך גם מסתבר לומר,
 ששונה הדבר במקום שיש שתי דעות, כִּיּוֹן דְּקָתְנִי סִיפָא – ששנינו
 בהמשך המשנה (שם דף 107), רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, שְׁנֵי אֲכֻסְנִיִּים
 – אורחים השוהים באכסניה אחת, הַאוֹכְלִין עַל שְׁלַחַן אַחֵר, זֶה
 אוֹכֵל בְּשֵׁר זֶה אוֹכֵל בְּנִינָה, וְאִין חוֹשְׁשִׁין שְׁמָא יֵאכְלוּ זֶה אֶת זֶה,
 64 ומבואר שכשיש דעות אין חוששים למכשול.
 65 הגמרא דוחה את הראיה, ומוכיחה להיפך: וְלֹא אֲתַמְרַ עֲלָה – וכי
 66 לא נאמר בבית המדרש על משנה זו, אֲמַר רַב חֲנִינּוּ כִּר אֲמִי אָמַר
 67 שְׁמוּאֵל, לֹא שְׁנֵי שְׁנֵי אורחים מותרים לאכול בשר וגבינה על
 68 שולחן אחד, אֲלֵא כְּשֵׁאִין מְפִירִין זֶה אֶת זֶה, ואין חשש שמא אחד
 69 יטול מן השני ויאכל, אֲבָל שְׁנֵי אורחים המְפִירִין זֶה אֶת זֶה, אֲסוּרִים
 70 לאכול בשר וגבינה על שולחן אחד, וְהֵנִי נְמִי – וגם אלו, נדה ובעלה,
 71 מְפִירִין זֶה אֶת זֶה נִינְהוּ – והם, ויש חשש שיכשלו.
 72 הגמרא דוחה את הראיה לאסור: הֲכִי הִשְׁתָּא – וכי כך נראה בעיניך
 73 עתה, שיש להשוות נדה ובעלה לאורחים המכירים זה את זה, והרי
 74 הָתָם – שם באורחים אמנם שתי דיעות איבָא – וישו, אך שִׁינּוּ בְּאוֹפֵן
 75 אֲכִילְתָם לִיבָא – אין, שהרי אוכלים בדרך אכילה רגילה, ולכן כִּיּוֹן
 76 שהם מכירים זה את זה יש לחשוש שמא יאכילו זה את זה, אֲבָל הֲכָא
 77 – כאן נגדה עם בעלה, איבָא דִיעוֹת וְאִיבָא גַם שְׁנֵי, שהרי זרעם
 78 היא לשכב בקירוב בשר, והם שוכבים בבגדיהם, ומחמת השינוי יזכרו
 79 שלא להכשיל.
 80 הגמרא מביאה את הראיה מהמשנה בלשון אחר: אִיבָא דְּאִמְרֵי – יש
 81 אומרים, שרב יוסף הביא את הראיה באופן זה, תָּא שְׁמַע, ששנינו
 82 במשנה, רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, שְׁנֵי אֲכֻסְנִיִּים אוֹכְלִין עַל
 83 שְׁלַחַן אַחֵר, זֶה אוֹכֵל בְּשֵׁר זֶה אוֹכֵל בְּנִינָה. וְאֲתַמְרַ עֲלָה – ונאמר
 84 בבית המדרש על משנה זו, אֲמַר רַב חֲנִינּוּ כִּר אֲמִי שְׁמוּאֵל, לֹא
 85 שְׁנֵי שְׁמוֹתֵיהֶם לֹאכֹּלוּ זֶה עִם זֶה, אֲלֵא שְׁאִין מְפִירִין זֶה אֶת זֶה, אֲבָל
 86 אִם הֵם מְפִירִין זֶה אֶת זֶה, אֲסוּר. וְהֵנִי נְמִי – וגם נדה ובעלה, מְפִירִין
 87 זֶה אֶת זֶה נִינְהוּ – והם, ויש לאסור להם לשכב בבגדיהם. דוחה
 88 הגמרא: הָתָם – שם באורחים המכירים זה את זה, אִין, אֲבָל הֲכָא בְּנִדָה עִם
 89 אִיבָא, אך שִׁינּוּ בְּאוֹפֵן אֲכִילְתָם לִיבָא – אין, אֲבָל הֲכָא בְּנִדָה עִם
 90 בעלה, איבָא דִיעוֹת וְאִיבָא גַם שְׁנֵי, ששוכבים בבגדיהם, ולכן אין
 91 חשש שיכשלו.
 92 הגמרא מביאה ראייה ממשנתנו שאף כשיש דעות אסרו: תָּא שְׁמַע,
 93 שנינו במשנה, לֹא יֵאכֵל הַזֵּב עִם הַזֵּבָה, מְשׁוּם הַרְגֵל עֵבִירָה,
 94 ומבואר שאסור אף כשיש דעות. דוחה הגמרא: הֲכָא נְמִי – אף כאן
 95 באכילת זב עם זבה יש לדחות שאין ראייה לנדה ובעלה השוכבים
 96 בבגדיהם, שאמנם דיעות איבָא, אך שִׁינּוּ לִיבָא, כִּיּוֹן שְׁאוֹכְלִים
 97 כְּדֶרֶךְ אֲכִילָה, ולכן אסור.
 98 הגמרא מביאה ברייתא מפורשת שלמדו איסור בזה מפסוק: תָּא
 99 שְׁמַע, ששנינו בברייתא, נֹאמַר עַל אִישׁ צָדִיק (יחזקאל יח 1), אֵל הַהָרִים
 100 לֹא אֲכָל וְעֵינָיו לֹא נָשָׂא אֵל גְּלוּלֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֵת אִשֶׁת רַעְיוֹ
 101 לֹא טִמָּא וְאֵל אִשָּׁה נְדָה לֹא יִקְרַב, מְקִיֵּשׁ הַפְּסוּק אֶת אִיסוּר אִשָּׁה
 102 נְדָה לְאִיסוּר אִשֶׁת רַעְיוֹ, מֵה אִשֶׁת רַעְיוֹ אָף אִם הֵם שׁוֹכְבִים הוּא
 103 בְּכַנְדָּה וְהִיא בְּכַנְדָּה אֲסוּר, שהרי אף להתייחד בחדר אחד אסור מן
 104 התורה, כִּר אָף אִשְׁתּוֹ נְדָה, אָף אִם הֵם שׁוֹכְבִים הוּא בְּכַנְדָּה וְהִיא
 105 בְּכַנְדָּה, אֲסוּר. מְסִיקָה הַגְּמָרָא: אֲכִן שְׁמַע מִינָה – מוכח מן הברייתא
 106 שאסור לישון עם אשתו נדה, אף אם היא בבגדו והיא בבגדה.
 107 הגמרא מביאה שדין זה במחלוקת: וְיַלְיָנָא – ורב יוסף שפשט
 108 מדרשה לאסור, חלק בכך על דבריו דְּרַבִּי פְּדָת, דְּאֲמַר רַבִּי פְּדָת,
 109 לֹא אִסְרָה תּוֹרָה קִירְבָה לעריות אֲלֵא קִירְבָה שֶׁל גְּלוּי עֲרִוֹת –
 110 תִּשְׁמַשׁ לְכַבֵּד, שְׁנַמְר (ויקרא יח 1), אִישׁ אִישׁ אֵל כָּל שְׂאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא
 111 תִּקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֲרֻוֹה, ומפורש שלא אסרה התורה קירבה אלא אם
 112 היא לגלות ערוה, אך שאר הקירבות ואף קירוב בשר, אסורות רק
 113 מדרבנן, וכשהוא בבגדו והיא בבגדה אף מדרבנן לא גזור.
 114 הגמרא מביאה מנהגו של עולא בזה: עוֹלָא בִּי הָיוּ אֶתִּי מְפִי רַב –

המשך ביאור למס' שבת ליום שלישי עמ' א

1 כשהיה מגיע מבית המדרש, הָוּה מְנַשֵּׁק לָהּ לְאַחֻוּתֶיהָ אָבִי חֲדַיְיָהוּ
2 – היה מנשק לאחיותיו על בית החוזה שלהם, וְאָמְרִי לָהּ – ויש
3 אומרים, שהיה מנשק להם אָבִי יְדִיְיָהוּ – על זרועותיהם.
4 הגמרא מביאה שעולא עצמו אמר שלא כמנהגו: וּפְלִיגָא דִידֵיהּ
5 אֲדִידֵיהּ – והנהגת עולא חולקת על דברי עולא עצמו, דְאָמַר עוּלָא,
6 אֲפִילוּ שׁוּם קוֹרְבָהּ לַעֲרִיּוֹת אָסוּר, מְשׁוּם לֵךְ לֵךְ אָמְרִי נְזִירָא –
7 אומרים לנזיר, סְחֹרֵר סְחֹרֵר – סביב סביב תלך, אך לְכַרְמָא לֹא תִקְרַב
8 – אל תקרב לכרם, שמא תאכל ממנו ענבים, ואף כאן, יש להיזהר
9 מקריבה לעריות, שמא יבוא לידי עבירה.

10 הגמרא מביאה מעשה בענין קירבה לאשתו נדה: תָּנִי דְבִי אֱלֵיָהוּ –
11 שנו ברייתא שנאמרה מפי אליהו הנביא, מַעֲשֵׂה פְתִלְמִיד אַחַד,
12 שְׁשָׁנָה הֲרַבָּה מִשְׁנִיּוֹת, וְקָרָא הֲרַבָּה תוֹרָה, וְשִׁימַשׁ תִּלְמִידֵי חֲכָמִים
13 הֲרַבָּה שֶׁהִסְבִּירוּ לוֹ אֶת הַדְּבָרִים הַסְתוּמִים שֶׁבַּמִּשְׁנָה וְטַעֲמִיהָ, וְיָמַת
14 בְּחֲצֵי יָמָיו. וְהֵיטָה אֲשֶׁתּוֹ נֹטְלָת תְּפִילָּיו – את התפילין שלו,
15 וּמְחַזְרָתָם – ומסובבת עימם בְּבִתֵּי כְּנִסְיֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וְאָמְרָה
16 לָהֶם – ליושבים בהם, בְּתֵיב בְּתוֹרָה (דברים ל ב), 'כִּי הוּא חֲיִידָ וְאֹרְךָ
17 יְמִידָ, ואם כן בְּעָלֵי שְׁשָׁנָה הֲרַבָּה, וְקָרָא הֲרַבָּה,

43 אגב שהזכר כאן חנניה בן חזקיה, הגמרא מביאה ממעשיו: **הָגֵזוּ רְבֵנְךָ,**
44 **מִי פָתַח אֶת מְגִלַּת הַעֲנִיּוֹת** – ברייתא שכתובים בה ימים האסורים
45 בתענית, ומאם שאסורים גם בהספד, **אֲמַרְוּ**, שכתבו זאת חנניה בן
46 חזקיה וסיעתו ו-חבורתו, **שֶׁהָיוּ מְחַבְּבִין אֶת הַצְּרוּת שִׁנְגַּאֲלִים**
47 מהם, והנס חביב עליהם להזכירו לשבחיו של הקב"ה. **אֲמַר רַבִּין**
48 **שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמִלְיָאֵל**, אף אנו מחבבין את הצרות לשבח לקב"ה על
49 הנס כשמצילנו, **אֲכַל מָה נַעֲשֶׂה שֶׁכֵּל כֵּךְ הִתְרַבּוּ הַצְּרוּת**, עד ש^{אם}
50 **פְּאֵנוּ לְכַתּוּב אֵת כֵּל הַנְּיָסִים**, אין אנו מספיקין. **דְּבַר אַחַר הַטַּעַם**
51 שאין אנו כותבים זאת, מחמת שאין שומה נפגע – אין השוטה מכיר
52 בפגעים הבאים עליו, וכך אנו איננו מכירים בריבוי הפגעים הבאים
53 עלינו, והנסיס שעושה עמנו הקב"ה. **דְּבַר אַחַר הַטַּעַם** שאין אנו
54 כותבים זאת, מחמת שאין פֶּשֶׁר הַמַּת מְרַגֵּשׁ פְּאִיזְמָל הַחוּתָךְ בו, ואף
55 אנו כמתים שאינם מרגישים.
56 מקשה הגמרא: איני – האם כך הוא שאין בשר המת מרגיש, והאמר
57 **רַב יִצְחָק, קָשָׁה – כּוֹאֵב רִיבָה** – תולעת למה, כמחמט בכשר החי,
58 **שֶׁנֶּאֱמַר (איוב יד כב), אֲדָר בְּשָׂרוֹ עָלָיו וְכַאֲבֹ, וְנִפְשׁוֹ עָלָיו הַתְּאֲבֵל**.
59 מתרצת הגמרא: אימא – אמור בברייתא, אין פֶּשֶׁר הַמַּת שֶׁגַּדֵּל בְּחַי
60 מחמת מכה או כויה, מְרַגֵּשׁ פְּאִיזְמָל שחותך אותו.
61 הגמרא מביאה דבר נוסף שעשה חנניה בן חזקיה: **אֲמַר רַב יְהוּדָה**
62 **אֲמַר רַב, בְּרַם (אבל) זְכוֹר אוֹתוֹ הַאִישׁ לַמּוֹב, וְחַנְנִיָּה בֶּן חֲזַקְיָה**
63 **שְׂמוֹ, שֶׁאֲלָמְלָא הוּא הִיָּה נִגְנָז סִפְרֵי יְחֻזְקָאֵל עַל יַד חֲכָמִים**, מחמת
64 שֶׁהָיוּ דְּבָרָיו נְרָאִים כִּסְוֵי תַרְזִין דְּבָרֵי תוֹרָה, כגון מה שכתוב (יחזקאל מד
65 לא) **כֹּל נְבִלָה וְטִרְפָּה מִן הָעוֹף וּמִן הַבְּהֵמָה לֹא יֵאֲכְלוּ הַכְּהֻנִּים**, משמע
66 שרק כהנים אסורים באכילת נבלות וטרפות, אך ישראל מותרים. **מָה**
67 **עָשָׂה, הֵעֲלוֹ לוֹ שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת גְּרָבִי שְׁמֵן הֵאֵר לוֹ וּלְפָרְנֹסוֹ, וַיֵּשֶׁב**
68 **בְּעֲלִיָּה וַיִּרְדֵּן לְבָאָר שְׂאִין כְּאֵן תִּתִּירָה, כַּמְבוֹאֵר בַּמְנַחוֹת (מה) שְׂכִיִן**
69 שהותר לכהנים לאכול חטאת העוף, שאינה נשחטת אלא נמלקת,
70 ולישראל זה איסור נבלה, היה מקום לומר שהותר להם אכילת
71 נבלה, ולכן כתב שאף הכהנים אסורים בזה.
72 שנינו במשנה: **וְשֹׁמְנֵה עֶשֶׂר דְּבַר גְּזוֹר בּו בְּיוֹם**, הגמרא מבררת מה
73 הם הגזירות. שואלת הגמרא: **מֵאֵי גִינְהוּ** – מה הם שֹׁמְנֵה עֶשֶׂר דְּבַר
74 שגזרו. משיבה הגמרא: **דְּתַנּוּ (ובים פ"ה מ"א), אֵלּוּ פִּסְלֵין אֶת הַתְּרוּמָה**
75 מאכילה, אדם **הַאֲוֵב אֲוֵב** שהוא ראשון לטומאה, **וְהַאֲוֵב אֲוֵב**
76 שהוא שני לטומאה, **וְהַשְּׂוֹתָה מִשְׁקִין מִמֵּאִין**. **וְהֵבֵא בְּיוֹם שְׂטַבֵּל**
77 מטומאתו ראשו ורובו במים שאובין, **וְהַזְהִיר גְּמוּר שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֹאשׁוֹ**
78 **וְרֹבּוֹ שֶׁלֹּשָׁה לֹגִין מֵיִם שְׂאוּבִין**. **וְהַסְפֵּר** – אחד מכתבי הקודש,
79 תורה נביאים וכתובים, **וְהַיְדִים בְּסַתֵּם קוֹדֵם שְׁנָטֵל יְדָיו, וְהַנְּכַוֵּל יוֹם,**
80 **וְהַאֲוֵבִים וְהַפְּלִים שְׁנַטְמָאוּ בְּמִשְׁקִין שְׁטוּמָתָם מִדְּרַבָּנָן**. כל אלו
81 פוסלים תרומה מגזירת שמונה עשר דבר, ויתבאר בהמשך הסוגיא
82 טעם האיסור בכל דבר.
83 הגמרא חוזרת לברר את המשנה. שואלת הגמרא: **מֵאֵן תַּנָּא** – מי
84 הוא התנא הסובר שהאובל אובל שהוא ראשון לטומאה, **וְהַאֲוֵב**
85 **אֲוֵב** שהוא שני לטומאה, רק **מִפְּסָל פְּסָלִי** – פוסל הוא את התרומה,
86 אך **מִמּוֹי**

1 **וְשִׁימֵשׁ תְּלִמְיָדֵי חֲכָמִים תְּרַבֶּה, מִפְּנֵי מָה מֵת בְּחֵצֵי יְמֵיו, וְלֹא הָיָה**
2 **אָדָם מְחֻזְרָה (משיב לה) דְּבַר. וְפַעַם אַחַת נִתְאַרְחְתִּי אֲצִלְהָ,**
3 **וְהִוְתָה מְסִיחָה (מספרת) כֹּל אוֹתוֹ מְאוֹרֵעַ, וְאֲמַרְתִּי לָהּ, פְּתִי, פִּימִי**
4 **נְדוּתָךְ** – בשבעה ימים שאחר ראית הדם הראשונה שלך, מה הוא
5 **אֲצִלְךָ** – כיצד נהג עמך. **אֲמַרְהָ לִּי, חַס וְשָׁלוֹם, אֲפִילוּ בְּאַצְבְּעֵי קַמְנָה**
6 **לֹא נָנַע (בין). וְהִמְשַׁכְתִּי לְשִׂאֻל אוֹתָהּ, פִּימִי לְבֹנִיךָ** – בשבעת הימים
7 הנקיים שספרת לטהרה מזיבתך, מהו אֲצִלְךָ – כיצד נהג עמך. אמרה
8 לִּי, **אֲכַל עֲמִי, וְשַׁתָּה עֲמִי, וַיִּשָּׁן עֲמִי בְּקִירוֹב פְּשֶׁר, וְלֹא עָלְתָה דַעֲתוֹ**
9 **עַל דְּבַר אַחַר** – לעבור על איסור תורה. **וְאֲמַרְתִּי לָהּ, בְּרוּךְ הַמְּקוֹם**
10 **שֶׁהָרַגְנוּ, שֶׁלֹּא נִשְׂא פָנִים לְתוֹרָה, שֶׁתָּרִי אֲמַרְהָ תוֹרָה (ויקרא יח ט),**
11 **וְיֹאֵל אִשָּׁה בְּנֶדֶת טוֹמְאָתָה לֹא תִקְרַב, וְכַשֵּׁם שֶׁאֲסוּרָה עַד הַטְּבִילָה**
12 **בְּמַעֲשֵׂה, כֵּךְ אֲסוּרָה אֵף בְּקִירוּבָה**.
13 הגמרא מביאה שחלקו איזו קירבה נהג אותו תלמיד: **כִּי אֲתָא**
14 **(כשהגיע) רַב יְדִימִי מִבְּבֵל לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֲמַר**, מה שאמרה האשה
15 שישנו בקירוב בשר, פירושו שפֶּשֶׁר הָרָא הָוֵא – ישן עמה במטה
16 אחת, אך היתה רחבה, ולא היה ממש קירוב בשר. **בְּמַעֲרַבָא** – בארץ
17 ישראל אֲמַרְי, אֲמַר רַב יִצְחָק בְּרִי יוֹסֵף, אמנם ישנו בקירוב, אך סינר
18 – כעין מכנסים קטנים היתה חוגרת מהמתנים ולמטה, והיה מִפְּסִיק
19 בְּיַדוֹ לְבִינָה.
20 **משנה**
21 אחר ששינוי (לעיל יא) 'ולא יפלה את כליו ולא יקרא לאור הנו',
22 המשנה מבארת מתי גזרו חכמים על כך. **וְאֵלּוּ הַגְּזִירוֹת הֵם מִן**
23 **הַהֲלָבוֹת שְׂאֵמְרוּ בְּעֲלִיָּת הַגָּז שֶׁל חַנְנִיָּה בֶּן חֲזַקְיָה בֶּן גְּזוֹן, שֶׁעָלוּ**
24 **חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְבַקְרוֹ, וְהָיוּ שֵׁם גַּם תְּלַמְיָדֵי שְׂמָאֵי וְגַם תְּלַמְיָדֵי הַלֵּל**
25 **נִמְנָנו** – עמדו החכמים למנין, וְרַבּוֹ – והיו רבים יותר תלמידי בית
26 **שְׂמָאֵי עַל תְּלַמְיָדֵי בֵּית הַלֵּל**, ונפסקה הלכה בבית שמאי, שהיו הרוב.
27 **וְשֹׁמְנֵה עֶשֶׂר דְּבָרִים גְּזוֹר לְעִשׂוֹת סִיגֵי לְתוֹרָה בּוּ בְּיוֹם**.
28 **גמרא**
29 שנינו במשנה, ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה וכו', הגמרא
30 מבררת לאיזה הלכות מתכוונת המשנה: **אֲמַר לִיָּה אֲפִי לְרַב יוֹסֵף,**
31 **הֵאֵם אֵלּוּ מִן הַהֲלָבוֹת תַּנּוּ, אוּ וְאֵלּוּ מִן הַהֲלָבוֹת תַּנּוּ,** ומפרש מה
32 ההבדל אם גורסים בוא"ו או בלא וא"ו, **הֵאֵם וְאֵלּוּ מִן הַהֲלָבוֹת תַּנּוּ,**
33 **וְהָיָה עַל הַנִּי דְּאֵמְרָן** – אלו שכבר שנינו, כלומר, לא יפלה את
34 כליו, ולא יקרא לאור הנו, או אֵלּוּ מִן הַהֲלָבוֹת תַּנּוּ, וזה מתפרש על
35 המשניות דְּבָעִינֵן לְמִימַר קַמְן – שאנו רוצים לומר בהמשך (לקמן יח),
36 אין שורין דיו וכו'.
37 הגמרא פושטת את הספק: **תָּא שְׂמַע** – בא ושמע ראייה מברייתא, אין
38 פּוֹלִין לְאוֹר הַנֵּר וְאִין קוֹרִין לְאוֹר הַנֵּר, וְאֵלּוּ מִן הַהֲלָבוֹת שְׂאֵמְרוּ
39 **בְּעֲלִיָּת חַנְנִיָּה בֶּן חֲזַקְיָה בֶּן גְּזוֹן**, ולא כתוב אחר כך דברים אחרים,
40 **שְׂמַע מִיָּנָה** – מהברייתא, וְאֵלּוּ תַנּוּ, וזה מתפרש על אין פולין ואין
41 קורין, אך אין שורין דיו וכו', אינו משמונה עשר דבר, מסיקה הגמרא:
42 **אֲבַן שְׂמַע מִיָּנָה**.